

INGEKOMEN - 3 OKT. 2012

Aan de gemeenteraad van Goirle
Postbus 17
5050 AA GOIRLE

Datum : 2 oktober 2012
Kenmerk : 2012/5011/FS.ws
Onderwerp : Gemeentelijke bezuinigingen Wmo

NR	2012006262	
AFD		
- 3 OKT 2012		
KOPIE		B&W

Geachte Raadsleden,

Met 134.500 leden en ruim 300 lokale Afdelingen waarin zo'n 10.000 vrijwilligers actief zijn, behartigt KBO-Brabant de belangen van Brabantse senioren. Een aanzienlijk aantal mensen binnen deze groep is afhankelijk van gemeentelijke Wmo-voorzieningen.

KBO-Brabant constateert dat in de toekenning van Wmo-voorzieningen grote verschillen ontstaan tussen Brabantse gemeenten. De decentralisatie van de Wmo-uitvoering naar gemeenten zou maatwerk moeten opleveren, maar resulteert helaas in toenemende mate in gemeentelijke willekeur.

Met bijgaand artikel dat onlangs in de Brabantse pers verscheen, pleit KBO-Brabant ervoor dat gemeenten de menselijke maat bewaken bij het zoeken naar oplossingen voor een toenemende Wmo-vraag in combinatie met een geringer budget. Bovendien roept KBO-Brabant gemeenten op één lijn te trekken bij de toekenning van voorzieningen, hulp en ondersteuning. Burgers met een beperking zouden recht moeten hebben op een gelijke behandeling, ongeacht de gemeente waar ze woonachtig zijn.

Wij vertrouwen graag op uw aandacht voor ons pleidooi.

Met vriendelijke groet,
namens het Algemeen Bestuur van KBO-Brabant,

Frans Slangen,
voorzitter

Bijlagen:

- Opiniërend artikel KBO-Brabant
- Publicatie opiniërend artikel in dagblad BN/DeStem

Maatschappelijke ondersteuning volgens willekeur gemeenten

Gemeenten zijn sinds 2007 verantwoordelijk voor de uitvoering van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo). Deze wet regelt dat mensen met een beperking de voorzieningen, hulp en ondersteuning krijgen die ze nodig hebben. De rolstoel, scootmobiel, traplift of huishoudelijke hulp die deze mensen vanuit de Wmo krijgen, zijn voor hen onmisbaar om zelfstandig te kunnen blijven wonen en aan het maatschappelijk leven deel te kunnen nemen. Uit een recent gehouden vergelijkingsonderzoek onder 123 gemeenten blijkt dat gemeenten steeds vaker een eigen bijdrage vragen. Ook het opzetten van pools voor gezamenlijk gebruik van rolstoelen of scootmobielen neemt fors toe. Het komt zelfs voor dat een gemeente ineens een maandelijkse vergoeding vraagt aan mensen die de voorziening eerder gratis in bruikleen kregen.

Het was indertijd zo'n mooi streven; door gemeenten verantwoordelijk te maken voor de uitvoering van de Wmo, zou veel meer dan voorheen maatwerk geleverd kunnen worden aan burgers. Inmiddels lijkt maatwerk te zijn verworpen tot een eufemisme voor gemeentelijke willekeur met overal een andere wijze van uitvoering. Het valt moeilijk te begrijpen dat je met jouw beperkingen in jouw gemeente op minder maatschappelijke ondersteuning kunt rekenen dan iemand met dezelfde beperkingen in een andere gemeente. En wat blijft er over van het uitgangspunt dat iedereen mee moet kunnen doen aan de maatschappij als je de straat niet op kunt omdat de scootmobielen uit de pool toevallig uitgeleend zijn? Hoe lang kun je zelfstandig blijven wonen als je de trap niet meer op kunt? Hoe betrouwbaar ervaar je een overheid die achteraf alsnog een bijdrage gaat vragen voor een hulpmiddel dat je eerder om niet in bruikleen hebt gekregen? In hoeverre mag je van mensen verwachten dat ze zelf een spaarpot (kunnen) vormen voor de eventualiteit dat ze op enig moment wel eens niet meer zouden kunnen lopen?

Rijk, provincies, gemeenten, op alle niveaus treft de overheid bezuinigingsmaatregelen. Van elke burger mag worden verwacht dat hij of zij zijn steentje bijdraagt aan het beteugelen van de economische crisis, maar sommigen worden onevenredig getroffen door een stapeling van maatregelen, waaronder de tamelijk onzichtbare bezuinigingen op de Wmo-ondersteuning van een toenemend aantal gemeenten.

Als er minder geld in de gemeentelijke huishoudpot zit en/of er wordt door meer mensen een beroep op gedaan, zijn bezuinigingen onvermijdbaar. Maar het – bijvoorbeeld – schrappen van een woningaanpassing terwijl het alternatief van het verzorgingshuis veel duurder is, schiet meerdere doelen voorbij. Zo komt er van het streven naar langer zelfstandig wonen niet veel terecht en de bezuinigingsdoelstellingen worden evenmin gerealiseerd. Voor een scootmobiel-pool zijn alternatieven denkbaar, waarbij de individuele bewegingsvrijheid gewaarborgd blijft: verlengde afschrijvingstermijnen, verstrekking van tweedehandse in plaats van nieuwe scootmobielen en/of een minder luxe uitvoering.

Opiniërend artikel bezuinigingen Wmo, 2 oktober 2012

KBO-Brabant pleit ervoor dat gemeenten de menselijke maat bewaken bij het zoeken naar oplossingen voor een toenemende Wmo-vraag in combinatie met een geringer budget. Ook worden gemeenten verzocht de primaire doelstellingen van de Wmo in het vizier te houden: zelfstandig wonen en maatschappelijke participatie voor iedereen. Tenslotte roept KBO-Brabant gemeenten op één lijn te trekken bij de toekenning van voorzieningen, hulp en ondersteuning. Burgers met een beperking zouden recht moeten hebben op een gelijke behandeling ongeacht de gemeente waar ze woonachtig zijn. Willekeur mag niet het resultaat zijn van decentralisatie van verantwoordelijkheden naar de gemeente. Van een gemeente die echt werk maakt van haar zorgplicht voor haar burgers mag zonder meer verwacht worden dat zij bij de doorvoering van noodzakelijke bezuinigingen de positie van haar kwetsbare inwoners principieel zolang als ook maar enigszins mogelijk is onaangetast laat.

Frans Slangen,
voorzitter KBO-Brabant, 2 oktober 2012

KBO-Brabant telt 134.500 leden die in ruim 300 Afdelingen zijn vertegenwoordigd. De KBO werd ruim zestig jaar geleden in Brabant opgericht en is de grootste vereniging in Brabant en één van de grootste seniorenverenigingen in Nederland.

Voor meer informatie over dit artikel kunt u contact opnemen met Nadzja van der Knaap, communicatiemedewerker KBO-Brabant, telefoon 073 – 644 40 66.

DE STELLING
 We hebben voor Kerstmis nog geen nieuw kabinet. Reageer op www.bndestem.nl

Ik zou nooit 24 uur in de vijl gaan liggen voor een iPhone (102 reacties)
 eens 98 %

Maatschappelijke hulp gemeenten is willekeur

Er is weer veel te doen of hulpmiddelen voor ouderen nog wel vergoed moeten worden. Tal van gemeenten willen een eigen bijdrage. Er is helaas veel willekeur.

Gemeenten zijn sinds 2007 verantwoordelijk voor de uitvoering van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo). Die regelt dat mensen met een beperking voorzieningen, hulp en ondersteuning krijgen die ze nodig hebben. De rolstoel, scootmobiel, traplift of huiselijke hulp die deze mensen vanuit de Wmo krijgen, zijn voor hen onmisbaar om zelfstandig te kunnen blijven wonen en aan het maatschappelijk leven deel te kunnen nemen.

Uit een recent gehouden vergelijkingsonderzoek onder 123 gemeenten blijkt dat gemeenten steeds vaker een eigen bijdrage vragen. Ook het opzetten van pools voor gezamenlijk gebruik van rolstoelen of scootmobielen neemt fors toe. Het komt zelfs voor dat een gemeente ineens een maandelijks vergoeding vraagt aan mensen die de voorziening eerder gratis in bruikleen kregen.

Het was indertijd zo'n mooi streven: door gemeenten verantwoord-

OPINIE

door Frans Slangen

delijk te maken voor de uitvoering van de Wmo, zou veel meer dan voorheen maatwerk geleverd kunnen worden aan burgers. Inmiddels lijkt maatwerk te zijn verworpen tot een eufemisme voor gemeentelijke willekeur met overal een andere wijze van uitvoering.

Het valt moeilijk te begrijpen dat je met jouw beperkingen in jouw gemeente op minder maatschappelijke ondersteuning kunt rekenen dan iemand met dezelfde beperkingen in een andere gemeente. En wat blijft er over van het uitgangspunt dat iedereen mee moet kunnen doen aan de maatschappij als je de straat niet op kunt omdat de scootmobielen uit de pool toevallig uitgeleend zijn?

Hoe lang kun je zelfstandig blijven wonen als je de trap niet meer op kunt? Hoe betrouwbaar vind je een overheid die achteraf alsnog een bijdrage gaat vragen voor een hulpmiddel dat je eerder om niet in bruikleen hebt gekregen? In hoeverre mag je van mensen verwachten dat ze zelf een spaarpot (kunnen) vormen voor het geval

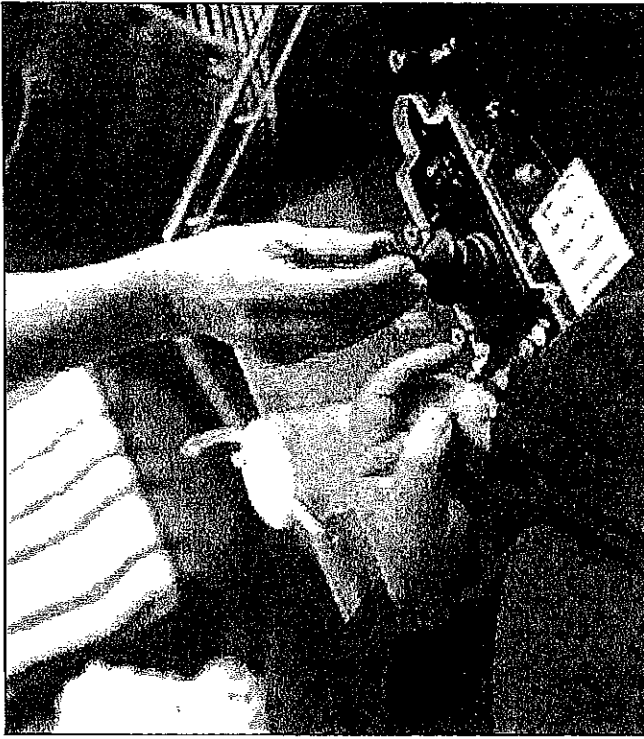
dat ze op enig moment wel eens niet meer zouden kunnen lopen? Rijk, provincies, gemeenten, op alle niveaus treft de overheid bezuinigingsmaatregelen.

Van elke burger mag worden verwacht dat hij of zij zijn steentje bijdraagt aan het beteugelen van de economische crisis, maar sommige worden onevenredig getroffen door een stapeling van maatregelen, waaronder de tamelijk onzichtbare bezuinigingen op de Wmo-ondersteuning van een toenemend aantal gemeenten.

Als de gemeente minder geld krijgt en/of er wordt door meer mensen een beroep op gedaan, zijn bezuinigingen onvermijdbaar. Maar het - bijvoorbeeld - schrappen van een woningaanpassing terwyl het althans dunder is - schiet meerdere doelen voorbij. Zo komt er van het streven naar langer zelfstandig wonen niet veel terecht en de bezuinigingsdoelstellingen worden evenmin gerealiseerd.

Voor een scootmobielpool zijn alternatieven denkbaar, waarbij de individuele bewegingsvrijheid gegarandeerd blijft: verlenende afschrijvingstermijnen, verstrekking van tweedehands in plaats van nieuwe scootmobielen en/of een minder luxe uitvoering.

KB O-Brabant pleit ervoor dat gemeenten de menselijke maat bewaken bij het zoeken naar oplossingen voor een toenemende Wmo-vraag in combinatie met een

Waar wordt wel en waar wordt geen bijdrage voor gevraagd. Het verschild van gemeente tot gemeente. foto Roos Koole/ANP

geringer budget. Ook worden gemeenten verzocht de primaire doelstellingen van de Wmo in het vizier te houden: zelfstandig wonen en maatschappelijke participatie voor iedereen.

KB O-Brabant wil dat gemeenten één lijn te trekken bij de toekenning van voorzieningen en steun. Burgers met een beperking zouden recht moeten hebben op een gelijke behandeling ongeacht waar ze wonen. Willekeur mag niet het re-

sultaat zijn van decentralisatie van verantwoordelijkheden naar de gemeente.

Van een gemeente die werk maakt van haar zorgplicht mag verwacht worden dat zij bij het doorvoeren van noodzakelijke bezuinigingen de positie van kwetsbare inwoners zolang als het nog kan, onaangetaast laat.

Frans Slangen is voorzitter van KB O-Brabant